

JE VĚC KOHO VOLIT?

Neděle, 04. června 2017

Nejenom tvavé kampaně, ale i mnohem větší nebezpečí hrozí od politiků. Snadka nesmýšlela a nebezpečných rozhodnutí nebyla zdaleka vyerpána. Určitě je méně nebezpečná běžná korupce, než rozhodnutí jako třeba solární tunel. Současné velké politické strany obvykle postrádají komplexní pohled na státní a národní zájem. Nadčasová varianta, tedy zájem o zachování národa a státu do budoucna, obvykle není věc uváděna, často absentuje.

To vše je následkem převládajícího individualistického a kosmopolitního myšlení. Obecně se dá říci, že v kampaních především používá populismus a ideologie. Socialisté sázejí na zájmy především podpor a dávek a zájem nízkoplatových skupin. Protože v těchto skupinách převládají obvykle lidé s nízkým politickým rozhledem, socialisté na hédonismus, tedy na jaké materiální zájmy, obvykle na ziskové. Ideově socialisté sledují „proletářský internacionalismus“, v našem případě sní o socialistické Evropě, ve které bude kapitál pod dohledem, silně zdaněný, a sociální záležitosti budou společné, tedy shodné platy ve všech zemích, shodné důchody a sociální zabezpečení. K tomu je ovšem zapotřebí, aby byl jednotný evropský superstát. Jejich nebezpečí je největší právě v tomto globalistickém idealismu, který navíc vede k myšlence, že zadlužování státu nevadí. Příkladem je třeba, které se silně zadlužilo a dnes je úplně na dně, přitom o svoje zájmy, památky atd. V posledku to proletariátu neslouží, pouze roste počet proletářů. Musím ovšem říci, že nejen sociální demokraté jsou v globalistickém přístupu zdrženliví. Socialisté jsou ideologicky napojeni na neomarxismus, to znamená, že jsou prvotními apolety multikulturalismu, feminismu, humanismu atd. Naopak sociální demokracie ovšem ví, že národní lid je konzervativní, proto neomarxistické ideály přehlídá, ale jen upravuje cestu k soukromým organizacím tohoto druhu, placeným z EU nebo svátovými oligarchy. Komunisté jsou jakousi odnoží socialistů, zaměřenou na svátý elektorát starých komunistů, oddaných minulému režimu a jejich odchovanců. S tím přichází politika, která docela výrazně k dnešní věci nepromlouvá a jen omílá jakousi „hlubokou solidaritu“ k lidem na nejnižším sociálním stupni a věc kritikou typu: „podívejte, to vše za nás nebylo“. Bohužel se nerozešli s totalitní minulostí, a tak jako partneři jsou problematičtí a je třeba s nimi nějak počítat. Kámen anž demokraté oslovují kámen, kámen anžství je ovšem založeno na individuálním přístupu (aby byl člověk k spasení) a není tedy politickou ideou. Proto také KDU se víceméně zúčastňuje politiky takovým způsobem, aby prosadila některé jednotlivé ideály, ale komplexní pohled na politiku není v popředí. Tato snaha politiku „ovlivňovat“ nikoliv „dřít“; je vede do vládních koalic celkem s libovolnou stranou. Liberálové hlásají volný trh, privátní podniky a omezený stát. Jenže nevíme v devatenáctém století, výrobky se musí kontrolovat - potraviny na zdraví škodlivé látky, průmyslové výrobky, zda jsou bezpečné a mají deklarovanou kvalitu. Životní prostředí určitě vyžaduje další kontrolu a opatření. A to nemluvíme o zdravotnictví. To vše nemůže dělat nikdo jiný než stát. Daně se také musí vybírat, a jak vidíme, jsou s tím velké problémy. Globální volný trh naráží na mnoho problémů, především na kvalitu výrobků, na kontroly a na nevymahatelnost práva ve svátovém prostoru. Otevřenost v pohybu lidí a peněz je spíše nebezpečná - nejenom kvůli migraci, ale i pohybu podvodníků, špinavých peněz, teroristů a nezdaněných zisků utíkajících ze států, kdy byly vytvořeny, do jiných států nebo daňových rájů. Naopak liberálové se rozdělují na globalistické (TOP) a národní (ODS, Svobodní); ti druzí mají předsstavu, že otevřený mezinárodní obchod vhodný, ale politická integrace států je nepotřebná a nebezpečná. Liberalismus je založen na myšlenkách individuálního prospěchu a sám o sobě nevytváří morální náhled, proto je zapotřebí nenechat tržní ekonomiku ovládnout všechny aspekty společnosti, protože některé vyžadují jiné tržní řízení. Proto byl vodň liberalismu konzervativními (tradičními) pravidly života. Dnešní liberálové místo stabilní vlády na základě konzervativních hodnot rodiny, občanské společnosti, obce, národa a státu, se stávají u vlády se socialisty, kteří zavádí svátý rovnostářský humanismus. Dnešní liberální strany jsou myšlenkově redukovány, o konzervatismu mluví, ale konzervativní hodnoty nehájí, stále tvrdí, že všechno vyžaduje trh. Národní liberálové sice chtějí nezávislý stát, ale funkční náplň ideálů tohoto státu nemají. Globalistická likvidace států se ze zahraničí stále více prosazuje vládou 1) plutokraticko-anarchistické nadnárodní kasty, 2) zkorumpované politicko-mediální byrokracie a 3) neomarxistické intelektuální eládky (viz 1). Druhá skupina je silně spojena s institucemi EU. Tato skupina (do které patří určitě i tzv. Pražská kavárna) tvoří jakousi globalistickou garnituru „odloučenou“ od národních kolektivů, nebojící se zrazovat národní zájmy a likvidovat stát, který dnes tvoří poslední oporu soužití a demokratického rozhodování, stojící proti nadvládě prvních dvou mocenských skupin. To je velmi dobře vidět na tzv. sluníčkových a dalších obhájících migrantů. Tato skupina není spojena se sociální demokracií, ale má silnou podporu globalistických liberálů, kteří v ní vidí svoje voliče. Ruská hrozba, ve skutečnosti poměrně smírná, má předsavě nutnost rychlé evropské integrace, aťkoliv s tím věc nesouvisí, dokud tu máme NATO. Personální diskreditace Staré politické strany, stávající se v minulých obdobích ve vládě, jsou vinny nejen klientelismem, korupcí a neschopností, ale hlavně nevhájením zájmů českého lidu, vyprodáváním zájmů národa a státu. Neuvěřitelný solární tunel je mnohem větší zlo než jaká korupce v řádu milionů Kč. Lidé, kteří mají na tom vinu, ať už přímě nebo nepřímě, by určitě neměli být nikdy v politice a měli být voláni k zodpovědnosti; jejich strany by se u nikde neměly objevit. Lidé také vnímají církevní restituční tunel (já to tak nevidím). Předsavený nákup pandurů a podobné kauzy se dají počítat na stovky. O čem to svádějí? O naprosté neschopnosti a prodejnosti. Není proto s podivem, že lidé volí nové subjekty, třeba ANO, které nejsou zatímženy touto temnou minulostí a slibují, že se budou chovat jako hospodáři. Nicméně ANO nemá oproti ostatním žádný ideový předsavratný program, kromě slibu změny metod a kvality vládnutí. Zahraniční politické cíle jsou dosti nevyjasněné. Vítáží charismatickou osobou úspěšného podnikatele, který slibuje, že stát povede jako svátý úspěšný podnik. V podstatě má význam pouze v tom, že má zavést nové místa stranických kecálek a slušebních nových kvalitních lidí a odstavit staré strany, které u tam stejně nepatří. Nicméně

vláda osobností je nebezpečná v tom, že k vládě se dostanou neznámí lidé, kteří neprošli demokratickým stranickým výběrem a jejich ideové zaměření je neznámé. Mezi malými stranami lze najít program, který by byl vhodný je možno zde věcně popisovat. Některé programy jsou ovšem nereálné nebo dokonce protisystémové. Hrozící nebezpečí nezodpovědných politiků a zmanipulovaných občanů. V zemi, kde sociální kapitál téměř vyprchal a občané se stále méně se svým státem identifikují, kde stále více mladých se cítí být kosmopolity, je třeba věnovat pozornost politice. Volby je zajímají jako jakási hra, jako zábava, něco jako fotbal. Proto může nastat situace, kdy budeme vzpomínat na "korupční období"; jako na dobu, kdy nijak moc o nic nešlo. Už nebudou podvody v řádu pár miliónů. Solární tunel ukázal, jak se to dělá. Věc bude legální ve stovkách miliard: · Totální privatizace. Výprodej státních podniků, výprodej památek, výprodej nerostného bohatství, výprodej silnicí a železnic, výprodej lesů a státní podniky spojeny se zákazem vstupu do lesa. · Budeme donuceni k mezinárodním závazkům, za jejichž neplnění budou sankce. · Přijetí milionů migrantů a rozvrat státu. · Výprodej státní samostatnosti a podlehnout cizím institucím. Takových kauz lze vymyslet tufty. Věcně to lze zabalit do socialistických i liberálních ideálů. Lidé se snadno opijí nějakým zvrácením důchodů a sociálního zabezpečení nebo jinou libivou ideou. Může to udělat libovolný politický subjekt. V česku to dělá marxistická Syriza. Aktéři si nahloubají a zmizí ve světě. Přímá volba osobností se podobá ruletě. Je vysoká pravděpodobnost úspěšné volby. To platí obzvláště, jestliže osoba v politice nebyla, aby její reakce byly známé; objeví se najednou s krásnými měšci, rozdává peníze a získává si lidi obvykle charitou nebo svými úspěchy v jiných oblastech, které ovšem v politice nemají žádný význam. To se stalo v případě slovenského prezidenta Kisky. Potom se najednou z něho vyklubal sluníček zcela proti smýšlení Slováků vítá migranty. U přímé volby v politice neodkousaného člověka je právě takovéto nebezpečí. Mediální vliv může být velmi nebezpečný. Proto je velmi záležitostí na tom, kdo ovládá média. Dneškově nejsou nezávislá média, většina jich nikomu slouží a Babiš v případě pouze naznačil, jak se to dělá. To lze do značné míry říci i o těch veřejnoprávních. Vždyť oni slouží nepřímo i ke ztvárnění vybrané politiky (viz 3). Co dělat? Takže jako říci, co dělat. Pokud není jednotící národní a občanská idea jako nadčasová (nikoliv jen momentální nutnost), nastává zcela samozřejmě anarchie různých zájmů a redukovaných ideologií (ekologické, náboženské, marxistické atd.). Ale přemýšle alespoň něco: Přímé vedení je zapotřebí odmítnout druhou část známé teze: "Stát je tu pro lidi, nikoliv lidé pro stát" (viz 2), a přijmout Masarykovo: "Na nás záleží, jaký budeme mít stát". Lidé musí svůj stát budovat a řídit. Dnešní neangažovanost lidí pro stát vychází ze shora uvedené pomýlené teze, lidé si myslí, že stát je jejich služba a oni pro něj nemusí nic dělat. Proto musí být občanská angažovanost projevující se ve velkých politických stranách (min. 100 000 členů) s demokratickou strukturou. Výběr je potom vlastně dvojnásobný: Jednak se hledají kandidáti z mnoha lidí a potom je občané ve volbách volí. Z práce ve straně nesmí plynout výhody a členové proto vlastně pracují nezištně kvůli programu. To vede k práci na programu nezištnými a státu oddanými lidmi. Zároveň členové se složí na věcné náklady a je tedy možno odmítnout donátory, kteří by chtěli prosazovat svoje zájmy. Dále je potřebná větší samospráva obcí a samofinancování vlastními daněmi. Politika se přeměsí do značné míry domů, kde se snadněji dělá, ušetří se náklady a lze využít výhod přímé demokracie. Referenda na státní úrovni mohou být ovšem jen výjimkou. V momentální politice je zapotřebí zachovat demokracii, což znamená přímé vedení zachovat státní nezávislost, protože přímé vedení pravomocí vykonávaných orgány EU znamená, že o sobě nebudeme rozhodovat a budou nám vnucovány věci, které nechceme. To platí samozřejmě pro náš malý stát, který zcela přirozeně v orgánech EU nemá žádné slovo. VLASTNÍ PODRÁŽKY Odkazy: 1) Jan Cholínský – Politické vyhlídky roku 2017 – Nový Polygon duben 2017 2) Pavel Franc – Změny bez znalosti výsledku – Nový Polygon duben 2017 3) Jiří Čunek – Krize je jen divadlo – Týden 21 - 15. května 2017